

NIKAKVA TERETA POVRH ONOGA ŠTO JE POTREBNO

6. vazmena nedjelja, C

S tjeskobom se sjećamo nastavnika i profesora kojima je u njihovim predmetima bilo sve jednako važno i sve bitno. Nismo znali na što obratiti posebnu pozornost. Blago onome tko zna razlikovati bitno od nebitnog!

Evo jedne takve zgrade iz života Crkve. Prvi su kršćani bili Židovi, tzv. judeokršćani. Oni su prihvatili Isusa kao Krista i Spasitelja, krstili se i primili Duha Svetoga. Ništa ih međutim nije smetalo da i dalje obdržavaju neke židovske propise koji se po sebi kršćanstvu ne protive. Ticalo se to npr. blagovanja samo čistih životinja, obdržavanja subotnjeg počinka (što ih nije smetalo da slave euharistiju nedjeljom, tj. subotom navečer ili u nedjelju veoma rano). Jednako su tako, zajedno s apostolima, odlazili subotom u sinagogu. Kao što Isus nije htio ništa dokinuti iz Pisma, tako su i oni shvaćali da se u Isusu ostvaruju svi starozavjetni navještaji.

Poteškoće su nastupile kad su se počeli krštavati pogani, nežidovi, koji nisu poznavali Mojsijev zakon. Nastalo je pitanje, trebaju li i oni obdržavati Mojsijeve uredbe kao što je obrezanje, blagovanje čistih životinja, itd... Jedni su zahtijevali da oni prihvate sve židovske običaje i uredbe, pa da se onda krste. Drugi su smatrali da je to za kršćane nebitno, pa ako netko i prije nije bio obrezan, ne treba ga obrezivati niti sada kad želi postati kršćaninom. Odluka jeruzalemskog sabora u tom pitanju bila je od presudne važnosti za daljnju sudbinu kršćanstva. Odlučeno je da se pogane ne opterećuje židovskim propisima, da im ne treba nametati „*nikakva tereta povrh onoga što je potrebno*“. A potrebno je bilo uzdržavati se od bludništva (izvanbračnih veza) i od onoga što je bilo važno zbog mira u kući (jer je to Židovima bilo osobito odvratno): od mesa žrtvovanog idolima, od krvi i od udavljenoga.

Izuzetno mudro. Pravo djelo Duha Svetoga! S jedne strane, kršćanima iz poganstva nisu htjeli nametati „*teška, nenasna bremena*“, koja ni sami Židovi nisu u potpunosti mogli nositi. Time bi kršćanima iz poganstva Zakon postao zaprekom da se razvijaju u slobodi djece Božje.

S druge strane, jeruzalemski sabor nije htio poniziti ni judeokršćane. Iako idola nema, pa prema tome nije nikakav problem blagovati meso žrtvovanog idolima, iako je „*Gospodnja zemlja i sve na njoj*“, te prema tome se može blagovati i krv i meso životinje koja je bila udavljena, apostoli su bili tankočutni i nisu htjeli prezreti običaje koji su judeokršćanima bili izuzetno važni zbog njihova odgoja i kulture. Bila im je važnija ljubav od mahanja istinom.

Evo pouke i za našu Crkvu (u župi, biskupiji, sveopćoj Crkvi) i za naše društvo: zašto nametati nešto što po sebi nije nužno potrebno? Ako je za tvoj kršćanski život od posebne važnosti određena vrsta molitve, određeni duhovni pokret, određeno duhovno središte; tko ti brani da se time služiš u svom duhovnom napredovanju? Ali nemoj to drugima nametati kao bitno, nužno i jedino ispravno!

S druge strane, ako si poglavar, ako si „*uzeo ključ znanja*“, nemoj svojom pameću svojom svijeću kako si u pravu uznemirivati ljude koji idu nekim svojim staromodnim putem, a koji se izravno ne protivi našoj vjeri. Moram li doista oštro izgrditi staricu koja uporno u sebi moli kronicu za vrijeme svete mise, osobito za vrijeme moje sjajne propovijedi? Budimo strpljivi prema drugima kao što očekujemo da drugi imaju razumijevanja prema nama! Zvonko Pažin